

Pěvecký sbor: *Benedictus, qui venit*

„Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Hosana na výsostech!“ Mt 21,9c
Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a přítomnost Ducha svatého se všemi námi! Amen.

Píseň 118 *Ó chvalte laskavého Pána*

Modlitba: Hospodine, Bože svatý a věčný, děkujeme ti, že jsi na svět poslal svého Syna, Ježíše Krista. O vánocích jsme se z jeho příchodu, z jeho narození radovali. A přáli bychom si, aby jeho příchod ukončil všechnu lidskou bídu, všechno trápení. Jenže on přijíždí na oslátku, nese podobu bezmocného člověka, jeho cesta vede utrpením a smrtí. Zápasíme s vlastním zklamáním, že to zlé hned tak neskončí. Ale chytáme se skromné naděje, že Kristova cesta přece vede do nového světa, do království pokoje, mocnějšího než vše zlé, co – zdá se – má teď často navrch. Prosíme, odpusť nám hřích nedůvěry, osvobod' nás od falešných očekávání a nauč nás následovat Krista s odvážnou pokorou, žít z jeho Ducha trpělivě a radostně. Amen.

Čtení: Mt 21,6-14

Pěvecký sbor: *Kyrie*

Píseň (Svítá) 57 *Který divy činíš*

Text: 1 K 4,7-13.20

Kázání:

„Stali jsme se divadlem světa“, píše apoštol. V době, jako je ta naše, kdy herci patří k vlivným osobnostem, jejichž názory jsou brány vážně, v době, kdy se mnozí touží po tom, ocitnout se v záři reflektorů, být aspoň na chvíli středem zájmu sdělovacích prostředků, v této době to může znít jako splněný sen. Ať je (naše) církev viditelnější, ať se prezentuje, ať se o ní mluví! Ovšem, v jakém smyslu se mluví, co vzbuzuje zájem, čím se církev prezentuje?

Stali jsme se divadlem světa, píše apoštol, ale my se ze souvislosti dozvídáme, že jde o divadlo dosti nelichotivé. Spíše než divadlo jako umělecký útvar má apoštol na mysli ponižující představení, jaké poskytuje pohled na poražené povstalce, vláčené v poutech ulicemi Říma, anebo zvrácenou, ubohou zábavu, kterou si užívá lůza při gladiátorských zápasech. Takhle si připadáme my misionáři, kazatelé evangelia, blázni pro Krista. Poslední na společenském žebříčku, ponižování, vydání na smrt, odepsání. Takhle na nás veřejnost hledí. S opovržením a posměchem.

Zdaleka nezažíváme taková trápení jako apoštol. S ním se nemůžeme srovnávat. Církev dnes pro většinu české veřejnosti zřejmě není trápená, ale trapná. Pokud není lidem naprosto lhostejná, tak poněkud škodolibý (zdá se mi) zájem vzbuzují skandály s církví spojované, třeba zneužívání, anebo proti církvi zaměřené zdanění náhrad. A kdo o církvi trochu ví, ale není zrovna její příznivec, poukazuje na vyprázdněné kostely, prázdnotu náboženské řeči, ztrátu vlivu a prestiže. A někteří dobří křesťané se tím trápí a volají k obraně a chtěli by veřejné mínění otočit. A někteří evangelíci by rádi, abychom se distancovali od katolíků, kteří jsou do toho zneužívání zřejmě více než jiní namočení. Ale mně se nechce. Připadá mi, že na této úrovni vést zápas o veřejné uznání by jen přidalo divadlu na zábavnosti. A nejen to. Jak si tak čtu apoštolův dopis do Korintu, mám dojem, že jde vlastně o situaci vcelku přiměřenou. Po slavných dějinách církve mocensky posichrované, vůči které si nikdo nic dovolit nemohl, jsme konečně na správné cestě. Trapnost a jistá bezbrannost církve je dobrá výchozí pozice.

Možná je něco z toho patrné už z Ježíšova vstupu do Jeruzaléma. Zástupy ho sice vítají jako krále, ale on přece jen přijíždí na oslátku, bez ozbrojeného doprovodu. Z toho, co bude brzy

následovat (velikonoce), pak dost jasně vyplývá podivný charakter jeho království. Jakási oslovská moc a sláva provází jeho cestu.

Korintští možná ohrnovali nos nad apoštolem Pavlem, protože nebyl úspěšným, uznávaným řečníkem. Neměl mnoho žáků, neměl dobrou pověst, neměl velké příjmy. Odněkud ho vyhnali, jinde se mu vysmáli. Pavel se hájí tím, že vnější neúspěch a nepopularita neznamenají, že nekáže evangelium Božího království. Ale nejsou toho ani důkazem. (Ani my, když se nám nedaří, nevydávejme to za potvrzení, že jsme na správné cestě. To bychom mohli dělat z nouze ctnost.) To podstatné je, jak apoštol se svými přáteli, bratřími ve službě na nepřízeň okolí reagují: „tupeni žehnáme, na zlořečení odpovídáme laskavě, pronásledování neklesáme“. Aniž by to výslovně zmiňoval, jde o následování Krista. Toho, který se i za své trýznitele přimlouval: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ Bláznivá, oslovská moc a sláva.

My jsme však dnes četli ještě o tom, jak hned po vjezdu do Jeruzaléma vstoupil Ježíš do chrámu. Co tam prováděl, nevypadalo zrovna laskavě. Říkává se tomu „vyčištění chrámu“. Udělal pořádek u sebe doma. Proti nároku na vlastnění duše, proti zbožné manipulaci, proti zneužití důvěry. Ježíš vysvobozuje. Vrací nás k modlitbě jako k prostoru svobody a důvěry. Apoštol Pavel píše ostrý dopis. Zlobí se na nafoukané, duchovně naduté korintské. Na své souvěrce. Na ty, kdo vzývají jméno Kristovo. Ale na ty bezvěrce či jinověrce, co ho různě trápí nebo se mu na cestách posmívají, na ty se nezlobí. Do těch se neopře.

(Tady musím udělat malou vsuvku pro správné pochopení: je třeba se zastat pronásledovaných, mučených a vražděných křesťanů všude po světě. Ovšem, zrovna tak jako i kohokoli jiného diskriminovaného, mučeného, vražděného...)

„Stali jsme se divadlem světa“, píše apoštol, ale „tupeni žehnáme, na zlořečení odpovídáme laskavě, pronásledování neklesáme.“ Neklesat a žehnat mi připadá dnes pro nás neobyčejně inspirující. Skoro jako by nás ty řeči o zdanění církevních náhrad mohli jaksi rozjařit. Na posměch odpovídat smíchem. Radostí z cesty následování. Neklesat. Nestěžovat si. Mít o druhé zájem, rozdávat, sloužit všem v naději. Tak ukázat, na čem záleží, co je podstatné.

„Království Boží nezáleží v slovech, ale v moci.“ Pozor na naše silná slova. Velká slova schopných křesťanských kazatelů v Korintě jen povzbudila lidskou malost, ješitnost a revnivost. Chyběla jim pravá moc – oslovská moc vnitřní svobody, kristovské velkorysosti.

Pane, přijď království tvé – do našich srdcí, hlav, rukou, do našeho společenství, do našeho města, do našeho světa. Amen.

Píseň 474 *Když tys mne, Otče, miloval*

Ohlášky, sbírka

Píseň (Svítá) 331 *To já, ó Pane můj*

Přímluvná modlitba + Otče náš

Poslání: Pán Ježíš umyl učedníkům nohy a řekl: „Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já.“ J 13,15

Požehnání

Píseň 273 *Zvedněte brány*